

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **Energo Příbram, s.r.o.**, se sídlem Obecnická 269, Příbram, zastoupen Mgr. Ing. Ondřejem Kolářem, advokátem se sídlem Bělehradská 10/79, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2021, č. j. 43 A 186/2018-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2018, č. j. 128273/2018/KUSK. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání JUDr. Tomáše Pelikána, správce konkursní podstaty úpadce Příbramská teplárenská a.s. (dále též právní předchůdce žalobce, resp. stěžovatele), a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Příbram, odboru stavebního úřadu a územního plánování, ze dne 28. 4. 2017, č. j. MeUPB 40132/2017, kterým stavební úřad na základě žádosti Společenství vlastníků jednotek Příbram, VII/290, 291 a 292, se sídlem náměstí 17. listopadu 290, Příbram (dále jen „stavebník“), vydal stavební povolení na stavbu „*plynová kotelna – Příbram VII, nám. 17 listopadu 290 – 292*“ na pozemcích st. p. 1040, 1041 a 1183 v katastrálním území Březové Hory. Právní předchůdce žalobce byl účastníkem tohoto řízení z důvodů věcných práv společnosti Příbramská teplárenská a.s. k soustavě centrálního zásobování teplem (CZT), která zahrnovala i rozvod vedoucí k předmětným bytovým domům, přičemž po dokončení stavby mělo dojít k odpojení stavby od CZT.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že stavební úřad nejprve k žádosti stavebníka rozhodnutím ze dne 14. 9. 2016, č. j. MeUPB 72430/2016, vydal původní stavební povolení pro předmětnou stavbu. Žalovaný však k odvolání právního předchůdce žalobce rozhodnutím ze dne 19. 12. 2016, č. j. 186400/2016/KUSK, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, neboť dle něj z projektové dokumentace předložené k žádosti o stavební povolení nebylo možné zjistit, jakým způsobem bude probíhat napojení na rozvody Příbramské teplárenské, a.s. Po upřesnění projektové dokumentace stavebníkem stavební úřad vydal nyní posuzované stavební povolení, které potvrdil výše zmiňovaným rozhodnutím také žalovaný.

[3] Právní předchůdce žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž namítal, že stavebník nezajistil a nepředložil energetický posudek podle § 9a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií (dále jen „zákon o hospodaření energií“). Žalovaný také opomenul odvolací námitku, dle níž stavebník nijak nedoložil, že jeho členové vyjádřili vůli, aby byla stavba odpojena od centrálního vytápění, souhlasili s konkrétní stavbou a s tím, že stavebník bude zastupován společností TO SYSTEM s.r.o.

[4] Krajský soud usnesením ze dne 17. 12. 2019, č. j. 43 A 186/2018-33, rozhodl podle § 107a odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., že v řízení bude jako se žalobcem dále pokračováno se společností Energo Příbram, s.r.o., která nabyla obchodní závod společnosti Příbramská teplárenská a.s.

[5] Krajský soud následně žalobu rozsudkem ze dne 28. 1. 2021, č. j. 43 A 186/2018-51, zamítl. Krajský soud se nejprve věnoval obecnému vymezení funkce správního soudnictví a připomněl, že správní soudy poskytují ochranu tomu, kdo tvrdí, že byl nezákonným správním rozhodnutím zkrácen na svých právech. Krajský soud v návaznosti na toto konstatování dovodil, že žalobce v nyní posuzované věci obecně poukazuje na rozpor žalobou napadeného rozhodnutí se zákonem, aniž by namítal dotčení svých veřejných subjektivních práv. Krajský soud dodal, že podle ustálené judikatury je důvodem neúspěchu teplárenských společností v obdobných případech právě zdůrazňování obecného nesouladu stavebních projektů s právními předpisy bez současného namítání konkrétního poškození vlastních subjektivních práv. Krajský soud dále konstatoval, že právní předchůdce žalobce se správního řízení neúčastnil jako stavebník, jemuž by bylo stavení povolení adresováno, ale byl účastníkem dle § 109 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), který je ve smyslu § 114 stavebního zákona oprávněn podávat pouze námitky dané dotčením jeho práva odpovídajícího věcnému břemenu k nemovitosti, jíž se stavební úpravy týkaly. Krajský soud shledal, že se žalobce (jeho právní předchůdce) jako teplárenská společnost ochrany svých práv k centrálnímu zdroji tepla dovolával velmi obecně a ani ve stavebním řízení, ani v řízení soudním nijak blíže neuvedl, jak konkrétně by se měla stavba dotknout jeho práv jakožto vlastníka soustavy zásobování tepelnou energií. To, že by jeho práva měla být stavbou dotčena, nevyplývá ani ze správního spisu. Z projektové dokumentace, jak byla stavebníkem upřesněna, naopak nelze dovodit, že by stavba měla nějak zasáhnout do stávajících rozvodů a technické infrastruktury rozvodné soustavy.

pokračování

[6] K námitce porušení § 9a odst. 1 písm. a) zákona o hospodaření energií krajský soud konstatoval, že je ve svém jádru opodstatněná, nicméně přesahuje rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, protože se týká výlučně veřejného zájmu na ochraně životního prostředí, potažmo ochrany veřejných subjektivních práv třetích osob, nikoliv však ochrany vlastních veřejných subjektivních práv žalobce. Účelem vypracování energetického posudku by bylo posouzení technické, ekonomické a ekologické přijatelnosti instalace plynových kotlů, tedy zda je jejich instalace technicky možná, ekonomicky výhodná, přičemž žádné z těchto kritérií se právní sféry žalobce nedotýká. Nezajištění energetického posudku tudíž nemohlo nijak zasáhnout do právního postavení žalobce. Skutečnost, že správní orgány po stavebníkovi nepožadovaly předložení energetického posudku, sice představuje porušení stavebního zákona, nicméně s ohledem na postavení žalobce bez dopadů do jeho veřejných subjektivních práv. Pro úplnost krajský soud dodal, že povinnost stavebníka předložit energetický posudek nelze v posuzované věci dovozovat z § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), neboť tato povinnost byla stanovena až s účinností od 1. 1. 2017. Námitka porušení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší navíc rovněž přesahuje rámec námitek podle § 114 odst. 1 stavebního zákona.

[7] Krajský soud dále konstatoval, že žádný právní předpis nestanoví povinnost předložit k žádosti o stavební povolení souhlas spoluvlastníků společných prostor (vlastníků jednotek) s odpojením od centrálního vytápění. K odpojení od tepelného zařízení totiž dochází v důsledku ukončení soukromoprávního odběratelského vztahu, který je pro stavební řízení zcela irelevantní. Pokud jde o doložení souhlasu vlastníků jednotek s provedením stavby, jakož i zmocnění zástupce stavebníka, žalobce podle krajského soudu ani netvrdil, že by se tyto otázky mohly dotknout jeho veřejných subjektivních práv. Navíc jsou tyto námitky nedůvodné. K žádosti o stavební povolení byl doložen zápis ze shromáždění vlastníků jednotek ze dne 9. 2. 2016, podle něhož byl záměr instalace nové plynové kotelny schválen. K žádosti o stavební povolení byla též doložena řádná plná moc ze dne 1. 3. 2016 s jednoznačně vymezeným obsahem a rozsahem zmocnění společnosti TO SYSTEM s.r.o. pro celé řízení. Souhlas jednotlivých spoluvlastníků nebyl ke zplnomocnění uvedeného zástupce třeba [§ 1196 občanského zákoníku ve spojení s § 30 odst. 1 a § 33 odst. 1 správního řádu a § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud věc nesprávně posoudil a nepřihlédl ke všem v žalobě uváděným námitkám. Skutečnost, že účastník stavebního řízení je oprávněn uplatňovat pouze námitky podle § 114 odst. 1 stavebního zákona, neznamená, že se správní orgány nemusely vypořádat i s dalšími aspekty, na které jeho právní předchůdce poukazoval a které musí žalovaný posuzovat z moci úřední. Tato povinnost plyne z § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož pouze při přezkumu správnosti odvoláním napadeného rozhodnutí je odvolací orgán zpravidla vázán námitkami uplatněnými v odvolání; naopak zákonnost rozhodnutí je povinen přezkoumat z úřední povinnosti. Tuto povinnost odvolacího orgánu zdůraznil např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pokud se správní orgány námitkami právního předchůdce stěžovatele, především namítaným rozporem s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, zabývaly, ale věcné posouzení těchto otázek bylo chybné, má takový postup podle stěžovatele za následek vadu řízení, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

[10] Stěžovatel má za to, že pokud krajský soud konstatoval, že v průběhu správního řízení nebyl zajištěn energetický posudek a nemohlo tedy ani být zajištěno posouzení technické, ekonomické a ekologické proveditelnosti alternativních systémů dodávek energie, měl soud rozhodnutí žalovaného s ohledem na ochranu veřejného zájmu zrušit i přesto, že takové pochybení nezasáhlo do právního postavení stěžovatele.

[11] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně interpretoval žalobní námitku týkající se souhlasu vlastníků jednotek, v níž nebylo zpochybňováno, že by stavebník nepředložil tento souhlas shromáždění vlastníků jednotek ze dne 9. 2. 2016, nicméně dle něj tento dokument neobsahoval usnesení shromáždění vlastníků jednotek, na jejichž základě by bylo možné žádost o stavební povolení podat. Stěžovatel dodal, že krajský soud měl přezkoumat postup správních orgánů, nikoliv samotné rozhodnutí přijaté shromážděním vlastníků jednotek.

[12] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že nezjistil taková pochybení stavebního úřadu ani porušení platné právní úpravy, jež by odůvodňovala změnu nebo zrušení prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel nijak konkrétně nedoložil, v jaké části odvolání bylo poukazováno na nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí nebo postupu stavebního úřadu. Žalovaný připomněl, že stěžovatel (jeho právní předchůdce) dlouhodobě a opakovaně ignoruje § 114 odst. 1 stavebního zákona. V kasační stížnosti není uvedeno, v čem konkrétně stěžovatel spatřuje pochybení při vypořádání se s námitkou podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Z jeho rozhodnutí je navíc zřejmé, že ochrana ovzduší byla během správního řízení prověřována příslušným správním orgánem, a to Městským úřadem Příbram, odborem životního prostředí, jehož závazné stanovisko ze dne 25. 5. 2016, č. j. MeUPB 40287/2016/OŽP/Wa, k této otázce bylo následně v odvolacím řízení potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 124328/2017. Žalovaný právního předchůdce stěžovatele v napadeném rozhodnutí upozornil, že je při podávání námitek limitován a že je může uplatňovat jen v rozsahu, v jakém je dotčeno jeho právo, a nepřísluší mu tedy postavení kontrolora správních postupů. Nadto nikde ve správním řízení ani v řízení soudním stěžovatel (jeho právní předchůdce) neuvedl, jakým způsobem se má čistota ovzduší negativně promítat do jeho práv. K námitce nedoložení plné moci odkázal žalovaný na vyjádření stavebníka k odvolání právního předchůdce stěžovatele. Nedůvodná je též námitka týkající se nedoložení energetického posudku, neboť podle výše zmiňovaného závazného stanoviska krajského úřadu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 124328/2017, byla ekonomická výhodnost projednávané stavby doložena. Žalovaný tak považuje námitky stěžovatele za obecné

pokračování

a nedůvodné, proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek skutečně nepřezkoumatelný (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[17] Tuto zcela obecně formulovanou námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Napadený rozsudek krajského soudu je srozumitelný a opřený o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud žalobní body vypořádal, své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů, nelze tak jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45). Nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[18] Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona, v relevantním znění, může účastník řízení „*uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. (...) Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první (...), se nepřiblíží*“.

[19] Nejvyšší správní soud se již věcmi teplárenských společností, které brojily proti stavebním povolením umožňujícím změnu způsobu vytápění budov a jejich odpojení od centrálních zdrojů tepla opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014-43, ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52; některé tyto rozsudky byly vydány ve věcech téhož stěžovatele: např. rozsudky ze dne

11. 7. 2022, č. j. 7 As 411/2021-24, ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 348/2020-37, či ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 354/2020-33). Obdobnou skutkovou i právní situaci týkající se rovněž věci stěžovatele Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020-30, v němž uvedl:

„V obdobném případě jiné poskytovatelky energií NSS konstatoval v rozsudku č. j. 9 As 238/2015-38: „Rozsah skutečností, které byla jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83). V nyní souzené věci odvozovala svoje účastenství ve stavebním řízení z titulu práva odpovídajícího věcnému břemenu a vlastnického práva k části SZTE [soustavy zásobování tepelnou energií]. Od toho se odvíjí i rozsah veřejných subjektivních práv, která mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. Cílem soudního přezkumu správních rozhodnutí je tak především efektivní ochrana konkrétních práv osob a jejím prostřednictvím pak i kontrola zákonnosti těchto rozhodnutí. Odrazem shora uvedeného je ostatně i dikce ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., dle něhož náleží aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pouze tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.“ V bodu 34. rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, NSS uvedl, že „žalobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo.“ Podle rozsudku NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, „skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovatelce (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a opakovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů.“

Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad stěžovatelku oznámením o zahájení stavebního řízení poučil, že ve správním řízení může uplatňovat pouze námitky podle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Citované ustanovení neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení k podání jakýchkoli námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, č. 1787/2009 Sb. NSS).

Stěžovatelka nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno. Její postavení ve správním řízení vymezuje okruh jejích práv uvedený ve výše zmíněné právní úpravě, a tím i okruh námitek, jež je oprávněna vznášet. Má vliv také na navazující soudní řízení, v němž soud může přezkoumávat toliko vypořádání těch námitek ve správním řízení, k jejichž vznesení byla oprávněna (viz bod 25 rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34). Mohla být přímo dotčena jedině na právech k centrálnímu zdroji tepla, pokud by na tomto jejím zařízení byly činěny nějaké zásahy. (...) V odvolání ani v žalobě žádné

pokračování

námítky proti projektové dokumentaci, které by se týkaly zásahu do jejího tepelného zařízení či dotčení tohoto zařízení, uvedeny nebyly.

V odvolání a v žalobě stěžovatelka vznášela pouze námitky porušení zákona, která se jejích práv dotknout nemohla. Podle rozsudku č. j. 7 As 108/2010-71, pokud by krajský soud nebo NSS přiznal relevanci takto uplatněným námitkám a věcně je posoudil, dostala by se z pozice žalobkyně namítající zkrácení svých subjektivních práv do pozice univerzálního dohlázele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení jí však nepřísluší. Vzhledem k tomu, že není oprávněna ke vznášení námitek jdoucích mimo rozsah dotčení jejích subjektivních práv (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2017, č. j. 4 As 124/2017-30), nemohl NSS vyhovět námitkám týkajícím se nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, neboť jim neodpovídá žádné její subjektivní právo. NSS odkazuje na výše citovaný rozsudek NSS, č. j. [4] As 209/2018-34, v jehož 23. bodě uvedl, že „námitka stěžovatelky ohledně náležitostí energetického posudku nemohla být uplatněna s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Krajský soud ani žalovaný se tudíž vůbec nemuseli věcně zabývat námitkou stěžovatelky, že nebyla splněna podmínka stanovená v § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší spočívající v předložení energetického posudku k prokázání ekonomické nepřijatelnosti. Ustanovení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší skutku nezakládá žalobkyni žádné veřejné subjektivní právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií (proti jejich vůli), ani právo, aby jako vlastníky SZTE vystupovala k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší.“

[20] Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod se od těchto svých závěrů v nyní posuzované věci jakkoliv odchylovat, a to i s přihlédnutím k tomu, že převážná část obsahu kasačních stížností v obou věcech je v podstatě shodná a rovněž ostatní rozhodné skutkové okolnosti obou případů jsou obdobné, včetně toho, že oba rozsudky krajského soudu jsou postaveny na témže argumentačním základu.

[21] Nejvyšší správní soud dodává, že podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán skutečně přezkoumává soulad odvoláním napadeného rozhodnutí s právními předpisy v celém rozsahu (viz např. stěžovatelem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24). Z tohoto důvodu se také žalovaný odvolacími námitkami právního předchůdce stěžovatele, byť vesměs překračovaly rozsah přípustných námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, v žalobou napadeném rozhodnutí alespoň stručně zabýval. Stěžovatel však vzhledem k § 114 odst. 1 stavebního zákona, jakož i § 65 odst. 1 s. ř. s. není oprávněn vznášet v žalobě, resp. v kasační stížnosti námitky proti těmto závěrům žalovaného, které se netýkají jeho veřejných subjektivních práv (srov. např. již zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 348/2020-37, či ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 354/2020-33).

[22] Tento závěr se týká i otázky, zda byl stavebník povinen ve stavebním řízení předložit energetický posudek ve smyslu § 9a odst. 1 písm. a) zákona o hospodaření energií, neboť ani tato otázka se nijak nedotýká právní sféry stěžovatele (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, či ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Pokud se krajský soud přesto nad rámec nutného odůvodnění k této námitce stručně vyjádřil a ve své podstatě ji shledal opodstatněnou, neznamená to, že by takový závěr mohl být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí

žalovaného, neboť k této námitce stěžovatele, a tedy ani k její případné věcné opodstatněnosti, nelze, jak již bylo vysvětleno, vůbec přihlížet.

[23] Ani námitka ohledně příslušného usnesení shromáždění vlastníků jednotek, na jejímž základě stavebník požádal o vydání předmětného stavebního povolení, se nijak nedotýká práva stěžovatele odpovídajícího věcnému břemenu k dané nemovitosti. Nejvyšší správní soud navíc nesouhlasí s tím, že by krajský soud příslušnou námitku, jak byla vyjádřena v žalobě, jakkoli dezinterpretoval. Pokud jde o souhlas vlastníků jednotek s odpojením od CZT, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že se jedná o soukromoprávní jednání, které je pro stavební řízení irelevantní.

[24] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že účastenství stěžovatele, resp. jeho právního předchůdce ve stavebním řízení bylo odvozováno od jeho věcných práv souvisejících s centrálním zásobováním teplem, od něhož bylo stavebníku povoleno odpojení, přičemž po doplnění, resp. upřesnění projektové dokumentace právní předchůdce stěžovatele již žádné konkrétní námitky (nad rámec dle žalovaného zjevně nepravdivého tvrzení o tom, že „*stavebník hodlá přerušit dodávku tepla a teplé vody na patě domu č. p. 292 a 293 PB VII^a*“), které by se takového zásahu týkaly, neuplatnil. Námitky stěžovatele mířily zcela jiným směrem – vztahovaly se buď k otázkám veřejného zájmu anebo vztahům mezi stavebníkem jakožto společenstvím vlastníků jednotek a jeho členy, tj. k otázkám zjevně překračujícím rozsah účastenství právního předchůdce stěžovatele ve stavebním řízení ve smyslu § 114 odst. 1 ve spojení s § 109 písm. d) stavebního zákona, resp. rozsah žalobní legitimace stěžovatele v řízení před krajským soudem ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto k nim nebylo v souladu se zákonem přihlíženo.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů. Podle obsahu spisu mu však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. února 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu